

כמו להבות אש במשרדי מערכת ריקה בחצות הלילה, פשטה השמועה בקרב הנוער ברחבי גוש דן: הדיסקוטק של גימנסיה הרצליה, בצפון תל-אביב, הוא הצלחה לא רגילה.

התוצאה: הדיסקוטק הנחמד, שנועד רק לתלמידי הגימנסיה, הפך תוך זמן קצר למוקד משיכה לפרחים ופושעים צעירי רים.

התלמידים לא התנגדו לכך. בתחילה, נמכר כרטיס כניסה לדיסקוטק במחיר ל"ר והוצי, עם גבור ההצלחה החלו הכרטיסים נמכרים בעשר ל"ר. הספסרות בכרטיסי הדיסקוטק הפכה להיות מקור הכנסה נכבד לחלק מהגימנזיסטים. בעיקר בכיתות הגבוהות.

היחידים שלא שבעו נחת מהמצב, וראו את הסכנה שבמיוג, היו שני אנשי להקת החנוג, סטיב מילטין ומישל אופטושקי, קבלני הביצוע של התוכנית. מספרים השניים: „כבר לפני מספר שבועות הערנו את תשומת-ליבנו של המורה הממונה על המסיבות, להופעתם של התלמידים" היי-חשים. הוא סירב להתייחס לדברינו, ענה

„הכסף שיגע את בעליו“

הוא השווין בפני לא פעם שהוא העביר אותו לשווין. אבל ללא כל קשר איפה מונה הכסף — אני חושבת שהוא התנהג בצורה מכוערת. לא חשוב מה ריגשותיו כלפי — איך הוא יכול להשאיר את שתי התינוקות כאן לבד, כשהוא יודע שאין לי כסף לפרנס אותו, והוא מסתלק עם כל האוצר שהחביא?”

עורך-הדין גם טען שניסים הוציא את הרכון שלו, שהיה מופקד ביד שלישית, בעורמה, וכך הצליח להסתלק לארץ.

לא רק לעורך-הדין היו סיפורים. גם ל-גיטל. היא גילתה איך יום אחד קרע מעליה ניסים את השימלה, השאיר אותה חשופה. הסיבה: הוא התנגד למחשופים שלה.

„הכסף שיגע את ניסים“, סיפרה גיטל השחרורת. „הוא התאהב רק בכסף —

אהבתו החדשה

של אריק איינשטיין

שמח אצל האינשטיינים, אתם מוכר חים להודות, מה שלא תגידו עליהם, משיעמום הם וודאי לא סובלים. למש-פחה רגילה, מספיק איזה מישפט קטן, כדי למלא את השיגרה היומית האפורה של אליל זמר בקצת עניין והתרגשות. אבל **אריק איינשטיין** ואישתו **אלרי** אינם משפחה רגילה. אצלם, השמ-חות באות בזוגות.

השבוע, ילדה אלונה, בבית-חולים אסור תא, בת.

לאיינשטיינים היתה זו התגשמות מיסא-לה ישנה. אריק ואלונה, שהם הורים מסור-רים לבן, השתוקקו כבר הרבה זמן ל-תוספת למישפחה ודווקא לבת.

העלמה הצעירה הפכה לאהבתו הגדולה של אריק, ברגע ששם עליה את עינו. באובייקטיביות הראויה לציון, קבע אריק, לאחר שסקר את הקטנה בעיני נץ: „יפהיפה כזאת לא ראיתי בחיי“.

— ובעזה ניסים

ושכח את כל היתר. הוא נכנס לביזנס עם הכסף שלי, שאני קיבלתי בירושה.“ עכשיו, נוסף לתביעת דמי-מוזנות, היא תובעת מבעלה שיחזיר לה גם את הכסף הזה — סכום לא מבוטל של 5,400 ראנד.

סיפור מעניין נוסף של גיטל: „ניסים העביר חלק מהרווחים שלו לישראל, בני-גוד לתקנות המטבע של דרום-אפריקה. אבל אני לא יודעת אם הכסף נשאר בישראל.

גיטל עוז

כשהגיע השבוע ל-ד-ניסים עוז, שחקן הכדורגל הבית-רי הוכרז טוב שהיגר בזמנו לדרום-אפריקה, היה זה די בשקט. אלא ש-מאחוריו, בדרום-אפריקה, הוא השאיר רעש גדול.

ניסים, שהוא שם היום מנהל חברה, נמ-צא בתהליך גירושין מפוצץ-כותרות מ-אשתו גיטל, שממנה הוא נגרד לפני חצי שנה. כשהוא יצא עכשיו לישראל, הוא השאיר מאחוריו את **גיטל** (25), את הבנות טלי (4) וסגלית (2), ופסק-דין נגדו על סך 10,000 ראנד.

בין היתר, טען נגדו עורך-הדין שתובע ממנו את הכסף, כי ניסים בא לישראל ב-מטרה ברורה לא לחזור, ולא לשלם את חובותיו. ההוכחות, לדבריו: ניסים פוטר שבועיים לפני כן ממשרתו, ובערב שלפני נסיעתו לישראל הוא ביקר אצל גיטל, ולא גילה לה מילה על זה שהוא נוסע.

מוכים סטיב ומישל המורה כיבה את האורות

שאינו כל סכנה. אבל אנחנו ראינו כבר מה שיכול לקרות כאשר צעירים כאלה מתלבשים על תלמידות בנות 14 ו-15. „כשהנהלה לא שמעה בקולנו ולא אסרה על הספסרות בכרטיסים, הודענו שלא נהיה מוכנים להמשיך“.

מכות. לאחרונה, פרצה קבוצת פרחים פנימה ללא כרטיסים, לאחר שהיכו את שומר הסף. משום מה, לא מצאה הנהלת הגימנסיה לנכון להזמין את המשטרה. ביום השישי שלאחר מכן שוב הופיעו הפושטים, הפעם בכמויות גדולות יותר.

מספר מישל: „לאחר כשעה שייק, הלך המורה הנמצא כל יום שישי איתנו והאח-ראי על המסיבה, וכיבה את האורות ל-טלאו. שמתי את הסרט המתאים בטייפ-רקורדר. כולם החלו רוקדים. פתאום ניגש אלי אחד הפרחים ודרש ממני להחליף את הסרט למשהו אחר. כשסירבתי, הוא תפס אותי והכניס לי את הראש לתוך הטייפ. אחר כך, התנפלו עלי איזה ארבעה חברים שלו והחלו להכניס לי מכות.“

אף אחד מהנוכחים לא בא לעזרתי. כשלתי לעבר השירותים והתחלתי לרחוץ מעצמי את הדם. אחרי בא גם סטיב, מלא דם. המורה הזמין משטרה, אבל עד שהם הגיעו כבר לא היה אף אחד מהתוקפים. אותנו לקחו לאיכילוב. לי יש זעזוע מוח. לחבר שלי תפרו את הפרצוף, וחלק מה-ציוד שלנו נגנב.“

עד היום, לא גילתה המשטרה את התוקפים. בינתיים, פנתה הנהלת הגימנסיה אל סטיב ומישל בבקשה להמשיך בהפעלת הדיסקוטק. תשובת השניים: תביעת בניקין נגד בית-הספר, על הרפתקאות יום השישי הסוער.

רותי ממוכה

החתיכות הישראליות, וגם לא הישראל-יות. כשהוא היה בארץ, הוא בדק דוגמ-אות של הרבה מהן — לפני רותי בקרמן ואחריה. הדו"ח שלו: „רק בודדות לא היו מוכנות לשכב איתי תיכף.“

בקיצור, כשצילצל הטלפון בדירה הלונ-דונית, ענה אביו של איציק במקומו. „מי מדבר?“ הוא שאל. „רותי“, ענתה רותי מטולה. אביו של איציק, שחשב ש-זוהי רותי בקרמן, סגר מיד את השפוף. ככה הלך לה לרותי מטולה קלף עקום כמה פעמים, עד שהצליחה להסביר שהיא לא ההיא.

עכשיו נראה את ההמשך בעוד חודש בערך, כשאיציק יגמור לנוח ויחזור לארץ.

בודקת החתנים

בארבע לפנות בוקר, ביום רביעי שעבר, צילצל הטלפון במספר 7942009. אתם מבינים כמובן, לפי האורך, שזה לא מס-פר ישראלי. בטח לא. זה המספר הלונ-דוני של איציק אנטושינסקי. זה שכמעט התחתן, ביום חמישי לפני שבו-עיים, עם רותי בקרמן באולמי גילטון בתל-אביב.

וממי היה הצילצול? מארץ הקודש. וממי בארץ הקודש? לא תאמינו. ממסור-לה. לא מהעיר. מהחתיכה, **רותי מטו-לה**, כן, יש אחת כזאת.

ברגע שרותי מטולה שמעה שאיציק ביטל את נישואיו לרותי בקרמן, היא מיהרה להרים אליו טלפון, עוד בתל-אביב. כך הוא הכיר אותה, וראה שיש לה גוף של דוגמנית, ושמע ממנה שהיא דוגמנית, ואפילו ממלכס. הם יצאו יחד פעם אחת ויחידה אמנם, אבל זה הספיק לרותי מטולה כדי להמשיך לשמור על הקשר, והיא צילצלה לאיציק ברגע ש-הגיע ללונדון.

איציק, מצידו, לא הרים את הטלפון בהתחלה. הוא בא ללונדון כדי לנוח מ-

כפי שידעת כל כלה צעירה — או צרי-כה לפחות לדעת — הרי שלבדוק את הי-סחורה, לפני הקנייה, זה רעיון לגמרי לא-רע. ואחת הבדקניות הבדוקות ביותר שאני מכירה, זו **צפירה קינן**. מתי שאני רואה אותה — היא בתהליך של בדיקה של חתן מתאים. כל פעם, כמובן, מתאים אחר.

לא צפירה היא כלה צעירה. אין צורך לחשוך בכשרים. היא גרושה, אשתו ל-שעבר של רופא, שעומדת די יפה בי-רשות עצמה. אביה הוריש לה ירושה נאה ביותר, ותמיד כשאני רואה אותה, היא נר-אית כאילו יצאה הרגע מאיזה ירחון אופנה מהודר.

אבל איפה עמדת? אה, כן. אני עצמי מכירה כבר אולי תריסר חתנים מיועדים, שעברו אצלה בבדיקה, והיא עמדה אורטורטו להיות להם לאשה נאמנה. מה בדיוק הולך פה — אל תשאלו אותי. שהיא יפה — אין להכחיש. עשירה — אין להכחיש. אז מדוע הם לא מוצאים חן בעיניה? אין להכחיש. כלומר, אינני יודעת.

את הבדיקה האחרונה שלה, עורכת צפי-רה בימים אלה בדרום-אפריקה. היא נמצ-את שם כבר חודש. כלומר — בבדיקה יסו-דית מאוד הפעם. הנבדק הוא בחור מקומי כשר בשם **בני בוסמן**, אופנאי מצליח ועשיר. האם תשוב אלינו צפירה הקטנה נגברת בוסטון? כמו שאמרתי, אל תשאלו אותי.